

Vítej doma, křečku

Bruno se k Jirkovi nastěhoval, když byl ještě docela malý. Stalo se to jen několik dní nato, co se Jirkovi narodila sestřička Karolínka. Takové zklamání! Jirka se těšil na brášku. Hráli by spolu fotbal, závodili s autíčky, stavěli by tune-ly. Jenomže to rodiče vůbec nezajímalo. Namísto brášky se mamince klidně narodila sestřička. Holka! Ano, holka! A viděl už někdy někdo holku, která hraje fotbal, sbírá autíčka, nebo fandí hokeji? Kdepak, určitě neviděl. Holky, které Jirka znal, se dovedly akorát fintit a pištět. A teď měl jednu i doma. Jako by nestačily spolužačky ve škole.

Když už tedy neměl brášku, přál si Jirka alespoň nějaké zvířátko. Úplně malé, hlavně aby bylo jeho. Sestřička stejně pořád jenom brečela. Neuměla nic jiného. Neřekla jediné slovo a neměla ani zuby! Prostě miminko. A copak si člověk může s miminkem popovídat? Samozřejmě že ne.

Nakonec Jirka přemluvil dědečka a jednoho dne se společně vydali do obchodu, kde se prodávala zvířátka. Panečku, tam jich bylo! Rybičky, papoušci, morčata, pískomilové, králíci, křečci, a dokonce jeden chameleon. Seděl v teráriu

a znechuceně si prohlížel nakupující. Moc se mu asi nelíbili, jelikož našťvaně prskal.

Jirka se dlouho pozorně rozhlížel. Všechna zvířata byla krásná. Najednou uviděl maličkého křečka s kožíškem v barvě pouštního písku. A věděl, že je to on. Tenhle křeček musí být jeho! Byl nádherný, roztomilý a jistě nesmírně chytrý. Prostě křeček jako stvořený pro Jirku.

Když přišli všichni domů, maminka se rozzlobila. Jak mohou donést hlodavce k novorozenci? Nechápala. Copak je to za nerozumný nápad? Co když má nějaké nemoci? ptala se celá rozčilená. Nakonec se přece jen dala přemluvit a křeček směl zůstat s Jirkou. Měl však přísně zakázáno opustit Jirkův pokoj, a to Jirka rád slíbil.

Potom společně s dědečkem ukázali křečkovi jeho nový domov. Čekalo na něj velké terárium plné pilin, a v něm dřevěný domeček, miska se zrním, kapátko s vodou, prolézačky a kolotoč. Kromě toho dostal i jméno, od dědečka. Bruno se jmenoval dědečkův první pes. A teď i Jirkův křeček.

Bruno si ve svém novém pelíšku brzy zvykl. Líbily se mu složité prolézačky, které mu postavil dědeček. Zamlouval se mu kolotoč, na kterém se mohl dosyta vyřádit. Zrní bylo

chutné, bezvadně se křečkovalo. Voda čistá. Bruno si rozhodně neměl na co stěžovat.

Jirka měl z Bruna velkou radost. Fotbal s ním sice hrát nemohl, ale užili si spoustu legrace. Za pár dní se Bruno nechal poprvé

pohládit. Od té doby ho Jirka mohl nosit v dlani. Ukázal mu celý svůj pokoj, autíčka, čítanku, matematiku i výhled z okna.

Bruno byl moc spokojený. A tak jednoho dne, když se ho Jirka zeptal „Jak se máš?“, Bruno zdvořile odpověděl:

„Dobře, děkuji za optání. A jak se vede tobě?“

Byl to slušně vychovaný hlodavec.

Jirka ale vytřeštil oči, zalapal po dechu a klesl na židli.

„Co-co-cože?“ šokovaně vykoktal.

Promnul si oči, přestože odpověď samozřejmě slyšel ušima.

Měl pocit, že se mu to zdá. Jeho křeček mluví!

Ale nezdálo se mu to. A Bruno byl takovou nezdvořilostí nemile překvapený.

„No, snad jsem tolik neřekl,“ odpověděl dotčeně a podrbal se přední tlapkou za ouškem.

„Ne!“ vyhrkl Jirka. „To ne! Já jenom... divím se... že mluvíš...“ vysvětloval poněkud nesouvisle. „Člověče křečku, jak to?!“

Křeček kývl hlavou.

„Prostě mluvím. Jako jsou mezi lidmi nemluvové, tak se zase mezi křečky občas objeví nějaký ten mluvící. Ale jak tak koukám, možná jsem měl raději mlčet.“

„Vůbec ne!“ povyskočil Jirka na židli. „Ještě nikdy jsem nemluvil s křečkem. Povědej!“

A tak se dali do řeči.

